Βυθομετρήσεις
(ένα μήνυμα)

ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
8 Σεπτεμβρίου, 2020

Αγωνιστές

Πότε, αλήθεια, θα νιώσει ο άνθρωπος, πως το φως δεν το σκορπίζουν οι πυγολαμπίδες; Δεν το δίνουν τα λυχνάρια; Δεν το παρέχει το σέλας; Αλλά ο Μέγας Ήλιος;

Πότε θα καταλάβουμε αυτή τη μεγάλη πραγματικότητα; Να μπούμε στο νόημά της; Να σταματήσουμε να ζητούμε υποκατάστατα; Να στραφούμε στον Ένα; Στον Μόνο;

Όταν ο άνθρωπος συνειδητοποιήσει αυτή την πραγματικότητα, όλα θ' αλλάξουν. Θα γίνουν αλλιώτικα.

Τα σκοτάδια θα διαλυθούν. Αρκεί ν' αφήσει ο άνθρωπος μέχρι της καρδιάς του τα βάθη να φτάσουν μερικές από τις ακτίνες Του. Αυτές που μόνο η φωτοβόλος φυσιογνωμία του Χριστού εκπέμπει.

Θα υποχωρήσουν όλα τότε. Όπως τα πυκνά την αυγή σκοτάδια. Θα τραπούν σε φυγή. Η αρχή μιας καινούργιας ζωής θα σημάνει για όλους.

Μιας ζωής λουσμένης στο φως το αληθινό.

Ευτυχισμένος όποιος τα κατάφερε έτσι στη ζωή του.

Παρά ταύτα, διερωτάται συχνά ο άνθρωπος:

-Τι κρίμα να έχουν τα τριαντάφυλλα αγκάθια!

-Θα πρέπει καλύτερα «ευχαριστώ» να πεις στο Θεό, που τ' αγκάθια έχουν τριαντάφυλλα.

Δύο φίλοι, αντικρύζοντας την ομορφιά των λουλουδιών, συζητούν…

Το μάτι του πρώτου πέφτει στ' αγκάθια.

Όλα με δικό του φακό τ' αντικρύζει. Απαισιοδοξία γράφει το «μικροσκόπιό» του.

Θέλει αρνητικά να κυττάζει τα πάντα.

Όλων μας είναι φορές που θαμπώνουν τα μάτια. Της ψυχής και του σώματος.

Ανάποδα έρχονται όλα. Δεν μπορούμε να δούμε τις αχτίδες που μπαίνουν στο δωμάτιο. Το στήθος βαραίνει.

Γυρεύουμε τρόπο να βγούμε. Οι πόρτες είναι κλειστές όμως.

Η απαισιοδοξία μας κόβει τα πόδια.

Η ψυχή μας, δίχως ελπίδα, μαραίνεται. Άγχος κι απόγνωση.

Για πού θα τραβήξεις με στόχο κανένα; Με πέτρες στο δρόμο;

Φώτισε πρώτα μ' ελπίδα το πέρασμα. Πάψε να βλέπεις εμπόδια παντού.

Άφησε τ' άρωμα να μυρίσει τριγύρω. Τα τριαντάφυλλα να ομορφύνουν τ' αγκάθια.

Μπορεί να τρυπούν τ' αγκάθια. Πρέπει να ξέρουμε και τ' άλλο: Από πάνω υπάρχουν τα όμορφα χρώματα.

Αξίζει τον κόπο να τα πιάσουμε.

Ας αφήσουμε τ' άρωμα να νικήσει τους δισταγμούς μας.

Η απαισιοδοξία σκοτώνει κάθε ελπίδα μας. Να προλάβουμε την «εκτέλεση». Για να μείνει για πάντα φωτισμένη μ' ελπίδα η ζωή μας.

Έγραφε κάποιος: «Ο δρομέας δεν σκύβει να κόψει λουλούδια…» .

Πάντα πρέπει να τον απασχολεί ο στόχος. Και η κατάληψή του. Οι δυσκολίες που πιθανό να βρει μπροστά του.

Αλοίμονο σ' Αυτόν που κυττάζει πίσω του.

Υπάρχει και ο κίνδυνος η κούραση του παρελθόντος να επιδράσει αρνητικά. Σαν ασφαλιστική δικλείδα.

Η κούραση είναι πολύ καταστροφική.

Αποκάμνει ο αγωνιστής; Νικήθηκε.

Αυτός, που αγωνίζεται, διατρέχει διάφορους κινδύνους.

Ο άνθρωπος πρέπει να είναι διαρκώς σ' εγρήγορση. Αν τον πάρει ο ύπνος; Χάθηκε.

Καλούμαστε όλοι στο στίβο. Θ' αγωνιστούμε; Ή θα μαζέψουμε λουλούδια;

Χρειάζεται μια κατάθεση μαρτυρίας Χριστιανικής. Που να προβληματίσει. Να ταράξει τα νερά. Να ξυπνήσουν μερικές συνειδήσεις.

Βαδίζουμε λοιπόν. Με το χέρι στ' αλέτρι. Κυττάζουμε μπροστά. Πόσοι θα ακολουθήσουν; Όταν ο Κύριος του αμπελώνα δεν αποκλείει κανένα, θα τον αποκλείσουν οι άνθρωποι;

Άγρυπνοι ας προχωρήσουμε. Ας ανεβούμε στο βουνό. Ο ένας θα σκάψει. Ο άλλος θα βγάλει ζιζάνια. Ένας τρίτος θα σπείρει. Άλλοι θα θερίσουν.

Να φτάσουμε, όσο πιο ψηλά μπορέσουμε. Στον αγώνα τούτο η φωνή Του λέει συνεχώς: Απ' εδώ πάνε οι "Αγωνιστές". Και τους βοηθά ο Θεός.

Θα τολμήσουμε;

Της Παναγίας οι γονείς τόλμησαν. Προχώρησαν. Κι έφεραν στον κόσμο την Κόρη. Αυτήν που θα γίνει μητέρα του Χριστού.

Σ' Εκείνον αφοσιωμένη. Πλήρως.

Εμείς; ο +π.Γ.

Η κεκλεισμένη πόλη

«Η πύλη αύτη κεκλεισμένη έσται» μας διηγείται ο προφήτης Ιεζεκιήλ, μιλώντας για την πόρτα που οδηγούσε στα Άγια των Αγίων του Ναού του Σολομώντας και προτυπώνοντας το πρόσωπο της Παναγίας μας. Κλειστή θα είναι η πόρτα αυτή που οδηγεί από την γη στον ουρανό, από τον άνθρωπο στο Θεό, από το θάνατο στη ζωή, από τον εγωισμό στην ταπείνωση και την υπακοή, από το ψέμα στην αλήθεια.

Κλειστή θα είναι η πόρτα αυτή που συμβολίζει τον άνθρωπο, γιατί αυτός αρέσκεται στο να κρατά εγωιστικά τα κλειδιά της για τον εαυτό του, να συγκρατεί τα μυστικά της για τον ίδιο, θέλει να διατηρεί τη σοφία της κατασκευής της ως δερμάτινο χιτώνα που είναι αρκετός για τη δική του επιβίωση, την ατομική του ευτυχία και αυτάρκεια, που όλα όμως κουβαλούν τη στυφή γεύση του θανάτου.

Η Υπεραγία Θεοτόκος γίνεται η πόρτα εκείνη που θα ανοίξει με το κλειδί της επανάκτησης της σχέσης ζωής τους ανθρώπου με το Θεό. Είναι το κλειδί του κάλλους, το οποίο επιθυμεί ο Θεός, της εσωτερικής ομορφιάς, της

αγνότητας και της καθαρότητας. Είναι το κλειδί της υπακοής στο θέλημα του Θεού που δίνει ζωή στον άνθρωπο, διότι εμπιστεύεται την αγάπη του Θεού και βιώνει την βεβαιότητα της σωτηρίας και της αιωνιότητας. Της αγάπης προς το Θεό και τον κόσμο, διότι η Παναγία προσλαμβάνει τον Κύριο, ανοίγοντας το δρόμο όχι μόνο για την προσωπική Της σωτηρία, αλλά και για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων. Της αλήθειας, διότι η μοναδική αλήθεια είναι η κοινωνία με τον ένα Θεό, που, επειδή αγαπά, δεν μπορεί να ανεχθεί το όποιο ψεύδος. Υπερβαίνει το θάνατο, γιατί ο θάνατος είναι η απομάκρυνση από το Θεό.

Η Υπεραγία Θεοτόκος γίνεται η πόρτα που θα ανοίξει και θα κλείσει ταυτόχρονα. Θα μας δείξει το δρόμο της παρθενίας, της αγιότητας, της σωτηρίας, της αγάπης και θα κλείσει με την Κοίμησή Της. Η Ίδια, όντας κοντά στον Υιό Της, παραμένει ανοιχτή ακούγοντας τα αιτήματά μας, αλλά και προτείνοντάς μας το δρόμο που ακολούθησε. Ταυτόχρονα, καλεί τον καθένα από μας να γίνεται παρόμοια πύλη από την οποία θα διέρχεται ο Θεός, μέσα από την αγάπη προς Αυτόν, την εμπιστοσύνη, την αρετή, τη μετάνοια, τη ζωή.

Ζούμε σε έναν κόσμο ο οποίος ελπίζει μόνο στον εαυτό του. Παραμένει κλειστή πόρτα στην αγωνία του άλλου, στη φτώχεια, το θάνατο, τον πόνο. Στη δημιουργία γνήσιων σχέσεων, οι οποίες να στηρίζονται στην αγάπη, την επικοινωνία, την ανθρωπιά, την κένωση, των αισθημάτων, τη θυσία. Χρησιμοποιώντας προς ίδιον όφελος την επιστήμη, την τεχνολογία, την πρόοδο και όχι για το καλό των άλλων. Παραμένει κλειστός, αναζητώντας λύτρωση σε ψεύτικους θεούς, που τον κρατούν ακόμη περισσότερο εγκλωβισμένο στην ψεύτικη ευτυχία, στο θάνατο, ζώντας την ψευδαίσθηση ότι η πέτρα του μνήματος είναι το τέλος της ζωής.

Η Υπεραγία Θεοτόκος μας καλεί να ανοίξουμε την πόρτα της υπάρξεώς μας και να δώσουμε το κλειδί της στον Υιό και Θεό Της. Να ζήσουμε τη χαρά της κοινωνίας μαζί Του και ταυτόχρονα τη χαρά του να είναι ο οίκος της ψυχής μας ανοικτός για όλους. Να έχει νόημα η ζωή μας διότι αγαπούμε. Και να ελπίζουμε διότι πιστεύουμε. Στον αγώνα αυτό, που είναι αγώνας ζωής, οι μεσιτείες Της είναι πάντοτε η θερμότερη και ικανότερη δύναμη. Ας Την εμπιστευθούμε και ας Τη μιμηθούμε!

Αρχιμ. Νεκτάριος Ντόβας

"Οι Βυθομετρήσεις" είναι παράρτημα του περιοδικού "Πυρσός" της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας ("Η ομάδα των Δώδεκα").Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760